

Versie 2 van Biologische Waarderingskaart aangepast

Via de Biologische Waarderingskaart (BWK) brengt het INBO de waarde van de natuur in Vlaanderen in kaart. We maken een uniforme inventarisatie en evaluatie van het hele Vlaamse grondgebied aan de hand van een set karteringseenheden, die staan voor vegetaties, grondgebruik en kleine landschapselementen. We duiden ook gebieden aan die belangrijk zijn voor dieren.

Sinds 1997 maken we een vernieuwde BWK, versie 2. Hier werken we met een grotere nauwkeurigheid en detaillering, besteden we meer aandacht aan kleine landschapselementen en geven we relictten aan van halfnatuurlijke graslanden in cultuurgraslanden of van (half-) natuurlijke vegetaties in populieren- en andere aanplanten. Verder werken we inconsequenties weg in de waardering en schatten we percelen met een gemengde plantengroei beter naar hun ecologische waarde. Ook voor de afbakening van faunistisch belangrijke gebieden gaan we systematischer te werk, met controleerbare criteria.

van de Faunistisch Belangrijke Gebieden zijn vanaf nu beschikbaar voor 28 van de 43 kaartbladen. Nieuw beschikbare kaartbladen zijn de kaartblokken 1-7, 4-11-12, 6-14 en 33-41 (zie figuur, nummering zoals de topografische kaarten).

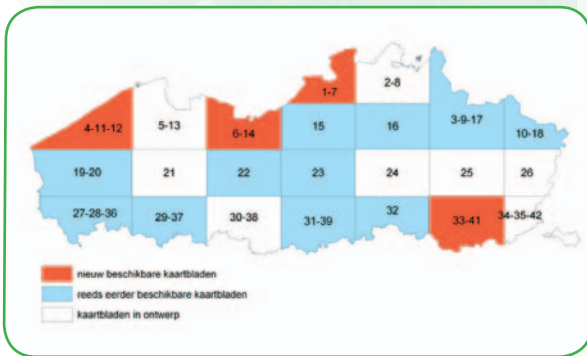
Momenteel is ongeveer 99% van Vlaanderen opnieuw in kaart gebracht, maar verschillende kaartblokken zijn nog in ontwerp. Eindafwerking is voorzien in 2008.

Het Agentschap voor Geografische Informatie Vlaanderen (AGIV) stelt de kaarten beschikbaar op <http://giraf.agiv.be>.

Meer info over de Biologische Waarderingskaart vind je op www.inbo.be (zoekterm BWK).

Versie 2 van de Biologische Waarderingskaart en de kaart

Desiré Paelinckx, desire.paelinckx@inbo.be, tel 02 558 18 48

Unieke bosrozen in het West-Vlaamse Heuvelland

Bosrozen in het West-Vlaamse Heuvelland onderscheiden zich van hun soortgenoten in de Vlaamse Ardennen. Ze hebben doorgaans grotere bottels en kortere bottelstelen. Ook in het DNA kan je het verschil zien.

Dit is bijzonder omdat de twee populaties hoogstens 50 km van elkaar verwijderd liggen. Mogelijk hebben de rozen zich in de evolutie lokaal aan de groeiplaats aangepast en resulteerde dit in een morfologisch en genetisch afwijkende structuur.

We weten dat populaties van een plantensoort zich aan de grens van hun verspreidingsgebied lokaal kunnen aanpassen aan extreme groeiomstandigheden, zodat ze afwijken van populaties die zich meer in het centrum van het verspreidingsgebied bevinden. De bosroos zit in zuidelijk Vlaanderen inderdaad aan de noordgrens van het verspreidingsgebied.

Afwijkende deelpopulaties kunnen ook puur toevallig ontstaan zijn, doordat delen van een oorspronkelijk aaneengesloten populatie werden weggenomen. Voorzichtigheidshalve is het aangewezen om beide populaties niet te mengen. Het INBO legde eerder zaadtuinen aan van bosroos met planten uit beide streken. Deze zaadtuinen waren officieel erkend. De recente onderzoeksresultaten noopten ons om de erkenning terug te schrappen en kleinere herkomstgebieden te definiëren.

We zullen de zaadtuinen aanpassen zodat er enkel planten voorkomen uit een van beide regio's. Het is sowieso niet aan te raden om een zeldzame soort als bosroos massaal en op vele plekken aan te planten. Er kan overwogen

worden om bosroos uitsluitend te laten aanplanten door het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB), dat beroep kan doen op eigen oogstprogramma's en kwekerijen.

Het bosrozenonderzoek werd uitgevoerd in samenwerking met het ILVO.

Kristine Vander Mijnsbrugge,
Kristine.vandermijnsbrugge@inbo.be,
tel 054 43 71 46